

Életképek

A ZakaHom-e Egyesület Hírlevele

DR. KISS-RIGÓ LÁSZLÓ: „ERŐ, SZERETET, JÓZANSÁG“

Dr. Kiss-Rigó László 1955. április 6-án született Budapesten. Gyermekkorában egy részét Indiában töltötte. Két év sorkatonai szolgálat után kezdte meg teológiai tanulmányait. 1981-ben szentelték pappá Esztergomban, majd a következő évben teológiai doktorátust szerzett. Volt káplán majd plébános, főiskolai tanár és később ügyosztályvezető. II. János Pál pápa 1994-ben pápai káplán címmel tüntette ki. 2004. február 21-én szentelték püspökké Esztergomban. 2006 augusztusától a Szeged-Csanádi Egyházmegye megyéspüspöke.

Az Adventi készülődés időszakában azzal a kéréssel kerestük meg Püspök Urat, hogy az „Életképek“ első számában meséljen egy kicsit magáról és üzenjen a Zákányszéki Olvasóknak. Már néhány alkalommal üdvözlöböttük Zákányszéken különböző egyházi és községi rendezvényeken, ahol közvetlenségével, egyszerűségével, ember- és sportszeretettel gyorsan belopta magát a helybeliek szívébe. Összinté, személyes válaszai még inkább segítenek abban, hogy jobban megismerjük gyermekkorát, természet- és állatszeretettel, példaképeit, hitvallását, szabadidős tevékenységét.

Most induló "Életképek" c. kiadványunkban a múltidézés fontos szerepet játszik. Ennek jegyében szeretnénk, ha beszélne nekünk gyermekkoráról és az Indiában töltött évekről. Hogyan került Indiába, mennyi időt tartózkodott a távoli országban és milyen volt ott iskolába járni?

Gyermekkoromból örökké emlékezetes élményt jelentett az Indiában eltöltött időszak. Tíz éves voltam, amikor édesapám, aki kohómérnök volt, több éves megbízást vállalt Calcuttában, hogy acélgépgyártásban korszerű technológiát vezessen be, illetve ottani szakembereket tanítsa be. Az általános iskola felső tagozatát egy szalézi missziós katolikus iskolában végeztem, ahol 1200 diák között bátyámmal csak mi voltunk európaiak. Nagy élmény volt a katolikus iskola szelleme, színvonala, az angol nyelvtudásom

mat is ezeknek az éveknek köszönhetem, a közelmúltban boldoggá avatott Teréz anyát is az iskolán keresztül ismerhettem meg.

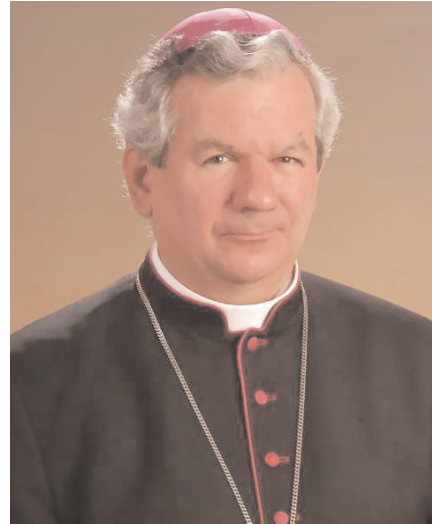
Kisgyermekként olyan tervei voltak, hogy felnőttként majd botanikus lesz. A természet és az állatok szeretete fontos szerepet játszott ezek szerint az életében. Mennyit sikerült ebből megőriznie és marad-e ideje néha egy-egy sétára, kirándulásra a természetben?

Éppen Indiában nyűgözött le a trópusi növények és egzotikus állatok pazar világa. De például még plébánosként is "tartottam" fácánokat és vadkacsákat a plébánián, illetve "termeltem" zöldséget saját konyhakertemben. Egyik kedvenc időtöltésem a gombaszedés, sajnos valóban nagyon ritkán van rá időm az utóbbi években. Inkább általam vezetett lelki gyakorlatokat, zárandoklatokat próbálok úgy szervezni, hogy akár hosszabb gyaloglás vagy séta a természetben is része legyen.

Jelmondata: Erő, szeretet, józanság ("...hiszen Isten nem a féltékenység lelkét, hanem az erőt, a szeretetet és a józanságot lelkét adta nekünk." vö. 2Tim 1,7). Tanulmányai, munkája, az emberekhez fűződő kapcsolata során sokat merített ezekből a gondolatokból?

Meggyőződésem, hogy a hívó ember számára a Szentírás napi szellemi táplálék. Ajánlom nem hívőknek is. Az Újszövetség iratai közül különösen is szeretem gyakran olvasni Pál apostol Timóteushoz írt leveleit. A neki írt második levélben szereplő buzdítás nagyon hatékony minden felelős vezető számára, aki valódi értékeket akar képviselni, azokról hiteles és határozott tanúságot tenni és azokat vonzóan bemutatni egy olyan környezetben, mely sokszor ellenséges, vagy éppen az értékeslegesség diktatúrájának elvtelen kiszolgálója. Az idézet mindig is nagyon tetszett, amikor kineveztek püspökké és szokás szerint egy jelmondatot vártak tőlem, eleve ez jutott eszembe. Természetesen minden nap elsősorban számomra

feladat, hogy az Istentől kapott erő, szeretet és józanság lelkével, lelkületével végezzem munkámat.

Még Indiában találkozott Teréz anyával, majd évtizedekkel később tolmácsolt is neki, mikor hazánkban járt. Kétszer is találkozott Puskás Ferencel, akiről szüleitől nagyon sokat tudott. Nem véletlen, hogy egy évvel ezelőtt Önt kérte fel a szervezőbizottság a gyászmise celebrálására. Mennyire voltak életének meghatározó élményei ezek a találkozások?

A Teréz anyával való találkozások érdekes módon periodikusan ismétlődtek életemben. Gyermekként találkoztam vele Indiában, 1 éves papként tolmácsoltam neki, amikor Budapestre látogatott, egész véletlenül épp Rómában tartózkodtam a boldoggá avatásakor, és amikor Szeged-csanádi püspök lettem, az egyik első feladatomban a nevét viselő új templom ünnepélyes megáldása volt. Nem véletlen tehát, hogy bár érdemtelenül és méltatlanul, de egyféle lelki rokonságban érzem magam Teréz anyával. Egészen másképp tekintettem Puskás Ferencre, Öcsi bácsira.

(folytatás a 2. oldalon)

A ZAKAHOM-E EGYESÜLET KÖSZÖNTI A ZÁKÁNYSZÉKI LAKOSOKAT,
ÉS KELLEMEK ÜNNEPEKET KÍVÁN.
FOGADJÁK KIADVÁNYUNKAT SZERETETTEL!

(folytatás az 1. oldalról)

Obenne a szó nemis értelmében az igazi sztárt látták, tisztelték és szerették szülei és én is, a néhány velem való találkozásakor pedig lenyűgözött a ma nagyon ritka természetes viselkedése és jószívűsége. Megtisztelő volt számomra a felkérés, hogy celebráljam a gyászmisét temetése alkalmából.

- **Fontosnak tartja a test, a szellem és a lélek harmóniájának megőrzését, melyhez elengedhetetlen valamilyen sporttevékenység rendszeres művelése. Életemben mindig fontos szerepet játszott a sport és az egészséges életmód?**

Az embernek vannak testi, lelki, szellemi, érzelmi megnyilvánulásai, képességei. Az egészség az egész embert érinti. A hívő ember meggyőződése, hogy az ajándékba kapott élet egészségét őriznie és védenie kell, a saját egészségét éppúgy, mint embertársaiét. Sajnos a lustaság, az időhiányra való hivatkozás, a szellemi és természeti környezettel kapcsolatos igénytelenség, vagy az ösztönök minden kontroll nélküli szabadon engedése mind-mind veszélyezteti az egészséget. A kornak, körülményeknek megfelelő testmozgás mindenképpen megelőző természetes orvosság, amivel mindenkinek kötelessége élni. Sajnos azonban ez a mentalitás még az egyház tagjai között sem egyöntetű. A magam részéről mindent megteszek, hogy az legyen.

- **Mai rohanó világunkban kevés idő marad a sportolásra, a hobbi, az emberi kapcsolatok ápolására. Ebben valószínűleg mi is hibásak vagyunk, és a körülmények is, amelyek meghatározzák mindennapjainkat. Önnek hogyan sikerül összeegyeztetni papi hivatását a sporttal és tud-e elegendő időt szakítani a barátaira?**

Meggyőződésem, hogy léteznek általunk nem befolyásolható körülmények is, de életünk számos körülményét mi magunk

alakítjuk, vagy befolyásolhatjuk. Ezt úgy is szokták mondani, hogy az embernek arra van ideje, amire időt akar szakítani (ha nem is mindig sikerül). Másrészt, ha elfoglaltságra hivatkozva nem fordítunk legalább egy kis időt rendszeresen személyes emberi kapcsolatok ápolására, testmozgásra és imára, akkor minden más feladatot sokkal kisebb hatékonysággal tudunk megoldani. Ezért az ima, a személyes kapcsolatok ápolása és a sport nem csak hogy összeegyeztethető, hanem kifejezetten nélkülözhetetlen a papi hivatás lelkiismeretes gyakorlásához (is). Persze nem mindig könnyű, rugalmasnak kell lenni. Évek óta papok szerdánként jövünk össze edzésre a Fradi pályán. Nekem ez most éppen négy hete nem sikerül, de volt olyan az elmúlt napokban is, hogy este 8-tól 10-ig lábteniszeztem. És a hivatalos munkakapcsolaton kívül időt kell szentelni régi baráti kapcsolatok ápolására is, ez sem egyszerű dolog.

- **Helyi rendezvényeken, mint pl. a minden évben megrendezésre kerülő Falunapon rendszeresen sor kerül barátságos futballmérkőzésre. Lát-e reális esélyt arra, hogy a közeljövőben a zákányszéki "öregfiúk" megmérkőzzenek az Ön csapattal?**

Sokszor hívnak minket jótékonyági eseményekre, vagy falunapokra, gyakran el is fogadjuk örömmel az ilyen meghívásokat, ha sikerül időpontot egyeztetnünk. A közeljövőben például a rendőrökkel és a Büntetés Végrehajtás munkatársaival játszunk. Ha sikerül időpontot egyeztetni, örömmel játszunk Zákányszéken is.

- **Sokat utazik országghatárainkon belül és kívül egyaránt. Abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy már mi is üdvözölhetjük néhány alkalommal kis falunkban. Milyennek látta Zákányszéket és az itt élő embereket?**

Sajnos napjainkban a falvak, kisebb tele-

pülések nagyon nehéz helyzetben vannak. Felemelő érzés látni, hogy vannak, akik nem panaszkodnak, hanem összefogva veszik saját kézbe sorsukat, dacolva a körülményekkel. A zákányszékieket ilyen gondolkodású közösségnek volt módom megismerni.

- **Advent az örömteli várakozás időszaka, a lelki felkészülés Karácsonyra, Jézus születésére. Önnek mit jelentett gyermekkorában, és mit jelent ma a karácsonyi ünnepek? Együtt tudja-e tölteni az ünnepeket a családjával, szeretteivel?** Gyermekkoromból elsősorban a karácsonyi családban történő ünneplésének bensőséges hangulata, az éjféle misék egyedülálló légköre marad emlékként. Felnőtt fejjel természetesen tudatosult bennem, hogy karácsony lényege elsősorban nem a kellemes hangulat vagy a gyengéd érzelmek, hanem a megfelelő lelkület kialakítása az "Ajándék" elfogadására és a hála, öröm kifejezésére, és elköteleződés arra, hogy az ünnepek utáni hétköznapokra is az ünnep fényében alakítsuk életünket. Nekem az édesanyám, illetve testvérem és családja Ausztráliában élnek, így az ünnepek alatt nehéz lenne "haza" ugrani, de tavasszal szeretném meglátogatni őket.

- **Végezetül arra kérjük, hogy üzenjen a zákányszéki embereknek az "Életrépek" hasábjain! Ezúton kívánunk Önnek községünk minden lakója nevében áldott, békés Karácsonyt és boldog új esztendőt!**

Szívből köszönöm a jókívánásokat, én is kívánok az olvasóknak és a község minden lakójának, családjának igazi szeretetben gazdagított, boldog karácsonyi ünnepeket, és valódi értékekben, sikerekben bővelkedő áldott új esztendőt!

-ak/bz-

IGAZ KARÁCSONYI

TÖRTÉNET...

„Foltok”

Közeledett a karácsony, és már mindössze egy hét volt hátra addig az összejevetelig, amit születendő kisbabám tiszteltére készültünk adni. Tudtam, hogy édesanyám túllépte a fogadásra szánt költségek keretét, és akkor itt volt még a karácsony. Aggódtam tetemes kiadásai miatt. Megígérttem vele, hogy nem fog még külön ajándékot is venni a kisbabának.

Micsoda nap volt! Úgy éreztem, már órák óta bontom az ajándékokat, meghozza szebbnél szebbeket! Lenyűgözött a családom és a barátaim nagylelkűsége. Már azt hittem, hogy az utolsó dobozt is kibontottam, amikor még egy ajándékot adtak át. Ezt eddig nem is láttam, vajon hol volt eddig? Éneklő angyalokkal díszített, gyönyörű csomagolópapírba volt csomagolva, aranybetűs felirattal.

"A lányomnak..." - így kezdődött. Mami megígérte, hogy a kisbaba érkezésére nem vesz ajándékot, de karácsonyi ajándékról semmit nem mondtam neki! Szemrehányó pillantással néztem rá, de ő csak mosolygott.

- Ez a mamámtól van - jelentettem be a doboz felnyitásakor. Vattataró volt benne. Magasra emeltem, hogy mindenki lássa, és közben megpróbáltam mosolyogni. Reméltem, hogy mami nem látja az arcomat, mert észrevette volna, hogy a mosolyom nem őszinte. A takaró nem volt szép. Nem hagyományos babataró volt, nyuszikkal és macskákkal, hanem a legkülönbözőbb színű és mintájú anyagokból készült, folt hátán folt takaró volt. Miközben feltartottam, láttam, hogy a doboz alján írásos üzenet van. Félretettem a takarót, felkaptam a levelet és felolvastam. Kiderült, hogy mami maga varrta a takarót. Az össze nem illő anyagok életem különböző időszakából maradtak meg, ezeket az esztendők során megőrizte. Foltokat vágott ki az első karácsonyi ruhámtól kezdve egészen addig az ingig, amelyet az orvosnál viseltem, mikor megállapította, hogy terhes

vagyok. Ennyi esztendőn át gyűjtögette életem "foltjait", hogy takarót csinálhasson belőle a gyermekemnek.

Felolvastam anyám régi ruhájából származó folt történetét - erre a darabra nagyon jól emlékeztem; bolyhos volt és ragaszkodtam ahhoz, hogy ebben ringason el elalvás előtt. Ott volt a folt papa flanelingéből, mindig ezt vettem fel fürdés után. Le volt írva minden egyes folt története, és mire befejeztem a felolvasást, a szobában szem nem maradt szárazon. Felkaptam a takarót, magamhoz szorítottam, és én is sírtam. Pillanatokkal ezelőtt azt hittem, hogy csúf, pedig gyönyörű volt, a legszebb, amelyet valaha láttam. Ezt a takarót a mamám készítette az életem darabjaiból. Minden öltéssel belevarrta a szeretetét. Most ott lóg a fiam szobájának a falán. Emlékeztem az életemre, anyám szeretetére, és arra a pompás karácsonyi ajándékra, amelyet a kisbabám hazahozatalakor kaptam.

Cathy Novakovich történetét átdolgozta:

Paraginé Tóth Edina

DÍSZPOLGÁRAINK 1.

"Nem szokásból, hanem őszintén vallom, én más pályát nem tudtam volna elképzelni magamnak..."

Induló sorozatunkban Zákányszék díszpolgárait mutatjuk be, azokat az embereket, akik sokat tettek településünkért és az itt élő emberekért. 2007-ben példaértékű pedagógusi pályája elismeréseként a Képviseleti-testület **Kispéter Jánosné** nyugalmazott pedagógusnak adományozta a díszpolgári címet. Az "Életrajzok" ezzel az interjúval szeretné megköszönni áldozatos tevékenységét, a település szolgálatában eltöltött közel 30 év oktató-nevelő munkáját. Néhány héttel ezelőtt szegedi lakásában kerestük fel Kispéter Jánosné, tanítványainak egyszerűen csak Kispéter tanár nénit, akivel egy kellemes múltidéző délutánt töltöttünk el beszélgetve, fényképeket nézegetve. Büszkeséggel tölt el, hogy tanítványa lehettem, és személyében egy szigorú, de rendkívül következetes és emberséges pedagógust ismerhettem meg. A jelképes útravaló, amellyel általános iskolai tanulmányaink befejezésekor útnak indított bennünket, a nagybetűs életben oly sokszor volt segítségünkre.

- Mesélne nekünk azokról az évekről, amikor még nem Zákányszék adott otthont a Kispéter házaspárnak?

Balmazújvároson születtem 1929-ben, ott is jártam iskolába. Egyszerű földműves család gyermekeként nevelkedtünk a bátyámmal. A tanítói oklevelet a debreceni református tanítóképzőben szereztem. Egy Balmazújvároshoz közeli tanyasi iskolában kezdtem el tanítani, miután "elmenekült" az előző tanítónő, aki nagyon félt az elszaporodott rácsalóktól. A tanteremhez, melyet egy istállóból alakítottak ki, szolgálati lakás is tartozott. A kis szobácskában egy kályha és néhány bútordarab volt csak, átmenetileg ez lett az otthonom.

- Hány tanulója volt ennek a kis tanyasi iskolának és meddig tanított ott?

Hét osztályom volt, összesen 17 tanulóval. Délelőtt tanítottam az első négy osztályt, 11 órától pedig az 5-7. osztályosokat. Mivel egyszerre csak egy osztállyal tudtam foglalkozni, a többieknek önálló munkát adtam, amit előző nap meg kellett tervezni. Egyéb feladatokat is felvállaltam a tanyavilágban a kultúra, a művelődés terén: műkedvelő előadásokat szerveztem az ifjúságnak, gazdálkodással kapcsolatos tájékoztatást tartottam a környékbelieknek (pl. a hortobágyi gyapottermesztés lehetőségeiről) és politikai felvilágosító tevékenységet is fel kellett vállalni a Szabad Föld Téli Esték keretében. Mindez sok felkészülést igényelt a napi tanítói munka mellett. A kör-

nyékbeliék szívesen eljártak ezekre az estékre, hiszen jó lehetőség volt a találkozásra, a véleménycserére. Bár nagyon szerettem ott tanítani, rá kellett jönnöm, hogy meghaladja a képességeimet a sokrétű feladat. Miután jelentkeztem a főiskolára, "behelyeztek" a faluba, ahol már magyart és történelmet tanítottam. Tanítás mellett elvégeztem az egri főiskolát, 1954-ben magyar-történelem szakos diplomát szereztem.

- Mikor és hogyan kerültek Zákányszékre?

Kispéter János Szegeden járt főiskolára, majd a diploma megszerzését követően jelentkezett egy balmazújvárosi egyházi iskola álláshirdetésére. Így került Szegedről Balmazújvárosra, ahol kántortanító lett. Itt ismerkedtünk össze, egymásba szerettünk és összeházasodtunk. A férjem igazán soha nem tudta megszokni Balmazújvárost, a sáros falut. Nem akart tovább ott maradni és jött '56, amikor mozdulni lehetett. Éppen akkor írtak ki Zákányszékre igazgatóhelyettesi állásra pályázatot és ő belevágott. Megkérdezte: "Jössz, vagy maradsz?" Persze, hogy mentem! Így költöztünk 1956 decemberében Zákányszékre. Nagyon jó közösségbe kerültünk falusi szinten, és a tanári kar tekintetében is. 1956-tól 1987-ig eltűntünk és tanítottunk Zákányszéken. Én 1985-ben, férjem pedig 1987-ben ment nyugdíjba, ezt követően költöztünk Szegedre. Fájdalmas volt a búcsú, az elválás a falutól és a kedves zákányszéki ismerősöktől, de én a mai napig zákányszékieknek valom magam és gyakran megfordulok a településen.

- Hogyan fogadta a falu az ismeretlen pedagógus házaspárt?

Nagy szeretettel és segítőkészséggel fogadtak bennünket a zákányszékiek, és mi örömmel jöttünk. Eleinte szokatlan volt a tájszavak használata, nem mindent értettük, ilyenek voltak pl. a garaboly, a semlyék, a száрма. 1961-ig albérlésben laktunk a művelődési házzal szemben, és amikor felépült az "új" iskola, mi költözhattünk a szolgálati lakásba. A villanyvilágításos, később fürdőszobás lakás főnyeremény volt számunkra és azt éreztük, hogy a község vezetése törődik a pedagógusokkal. Meg-

kaptuk a lakást meg a hatalmas kertet, amely tele volt tarackkal meg királydinnyével. A férjem városi ember letére megtanulta, hogy mit érdemes a homokra telepíteni, mikor kell permetezni, minden növényt saját kezűleg ültettünk és gondoztunk.

- Sajátos módszereket alkalmazott a tanításban. Mennyire voltak ezek a módszerek egyéniek?

Valóban, az átlagosnál több szemléltető eszközt használtam, hiszen igyekeztem a tanítást érdekessé tenni. Ezek részben általam kitalált eszközök voltak, de sok ötletet "lestem" el kiváló kollégáktól. Sokat tanultam, amikor a szegedi járás különböző iskoláiban bemutató tanításokon vettem részt. Fontosnak tartottam, hogy a tanítványaim minél jobban értsék és szeressék a magyar nyelvtant. A jutalmazás eszközével rendszeresen éltem, igyekeztem sok mindenért megjutalmazni a gyerekeket, így a kevésbé jó tanulóknak is volt sikerélménye. Nagyon ritkán adtam intőt, az iskolai problémákat ott oldottam meg, nem terheltem vele a szülőket. Inkább dicséretet írtam az ellenőrzőbe.

- Osztályfőnökként időt és energiát nem kímélve figyelt oda tanítványai külső megjelenésére, tisztaságára, helyes viselkedésére. Hogyan tudott erre időt szakítani a tanítás mellett?

Szerettem az osztályfőnökséget, a zákányszéki évek alatt hatszor voltam osztályfőnök. A családlátogatás viszont gyakran nehezemre esett, mert sokat kellett gyalogolni. Így viszont megtudtam, hogy egyes tanítványaim milyen messzire laktak az iskolától, ekkor szembesültem vele, hogy némi gyereknek mennyit kellett a távoli tanítóról gyalogolni az iskoláig. A körülmények ismeretében jobban meg tudtam érteni az iskolai előmenetelüket és az esetleges magatartási problémákat. Akinek otthon sokat kellett segítenie idős szüleinek, ezt figyelembe vettem a számonkérésnél. Igyekeztem humanus elveket követni a pályámon. Nálam a hivatás nem kizárólag tanításból állt, hanem a tanítványaim nevelését is nagyon fontosnak tartottam és erre bizony soha nem sajnáltam az időt.

A beszélgetés során észrevétlenül peregték a percek, majd az órák. A korát meghazudtoló szellemi és fizikai frissességnek örvendő Kispéter tanár nénit öröm volt hallgatni és köszönnünk, hogy megtisztelt bennünket a bizalmával. Kívánunk a jövőben is jó egészséget, és mindig sok szeretettel várjuk Zákányszéken!

Paraginé Tóth Edina

A MOZI TÖRTÉNETÉBŐL: NORMÁL HANGOS MOZI A TANYÁN

Kevesen tudnak ma már arról Zákányszéken is, hogy a község külterületén Felső-Zákányban 1942-ben 5 tagú részvénytársaság alakult, hogy mozit hozzon létre és üzemeltessen. Az egykori részvénytársaság egyik tagjával, Huszta Vince nyugdíjas szakszövetkezeti elnökkel beszélgettem erről. Az ő visszaemlékezései alapján jegyeztem le a régi zákányi mozi történetét.

A mozi ötlete az akkori zákányi tanító, Bodó István nevéhez fűződik. Hosszú ideje tanított már Felső-Zákányban, a lakosság jól ismerte, szeretete, mert sokat tett a kultúra érdekében. Mindig kereste a lehetőséget, mit, hogyan lehetne tanyai viszonylatban elérni, produkálni.

Huszta Vince úgy emlékezik vissza, hogy neki vetette fel először a tanító az ötletet: volna lehetőség mozi létrehozására. Diplomatikusan hozakodott vele elő mondván, nem kerülne ez sokba, támogatnák az illetékes szervek, de elsősorban az itteni lakosság összefogására volna szükség. Huszta Vincének tetszett az ötlet, de újabb pártfogók megnyerésére volt szükség, hiszen a mozi létrehozásának nem csekély anyagi vonzata is volt. Bevonták ezért a társulásba Huszta Jánost, majd Borbás Szilveszter vendéglőst. Neki anyagi érdeke is fűződött a mozihoz, mert a vetítésekhez a kocsma nagytermét ő biztosította, a mozi beindulásától forgalma fellendülését várta. A negyedik részvényes Papp Mihály lett.

Ez a négy ember fejenként 5-6000 pengővel járult hozzá a részvénytársaság megalakulásához, melynek szellemi vezetője Bodó István tanító lett. A munkák beindultak, azonban hamarosan kiderült, hogy ez az összeg kevés a mozi létrehozásához, ezért újabb részvényesnek Bóka Ferencet szervezték be. Az így összejött kb. 30 ezer pengőből már folytatni tudták a munkát. A részvényesek mind fiatal emberek voltak, akiket korábban Bodó István tanító tanított.

Villany természetesen nem volt a tanyán, ezért először saját áramfejlesztőről kellett gondoskodni. A szakemberek erre egy fekvő Diesel MIA motort állítottak be, mely egy nagyteljesítményű dinamót (generátort) hajtott. Az összes helyiségeket, még a lakószobát és a konyhát is villamosították. Ez akkor nagy dolog volt, hiszen a tanya kellős közepére ekkor került villany először.

Ezután hangos normál filmvetítő gépet szereztek be. A nézőteret belülről recézett gipszes bevonattal látták el, hogy jó legyen a terem akusztikája. Körülbelül negyven darab, 6-8 helyen rögzített padot

állítottak be, mely soronként 2-3 cm-t emelkedett. Az első sor a gyerekeké volt, ennek magassága csak 30 cm lehetett. Az utolsó sorok voltak a legdrágább helyek.

A mozi 1942 őszen indult be. A látogatottság igen nagy volt, azonban elég sok volt az üzemzavar, elsősorban az áramfejlesztő meghibásodása miatt. Ilyenkor minden sötétbe borult, s ha a szerelők meg tudták javítani a motort, tovább folyt az előadás, ha nem, akkor elmaradt.

Mindig teltház volt. Huszta Vince úgy emlékszik vissza, hogy abban az időben ez volt az ország egyetlen tanyai mozija. A műsor meghirdetése hangosbeszélőn, hangszórókon át történt. Ezeket az épület külső falára helyezték el és másfél-két kilométer távolságból is jól lehetett hallani a bemondott szöveget.

Ha a gép jól működött, akkor nagyon szép, tiszta képet és jól érthető hangot tudtak biztosítani, azonban a biztonság további növelésére lett volna még szükség. Erre már nem futotta a részvénytársaság pénze, új társat pedig már nem tudtak bevonni. Elsősorban az üzemzavarok miatt a vállalkozás nem lett annyira gazdaságos, mint ahogy erre előzőleg számítottak. Mozielőadást hetente egy alkalommal, vasárnap tartottak, a sikerebb filmekből azonban délután és este is volt előadás.

Egy vetítógépük volt, ezért az előadásokat szünetekkel kellett megszakítani. A mozigépész Szegedről járt ki. A biztonsági előírások nagyon szigorúak voltak, mert ekkor még a sokkal gyűlékonyabb filmeket használták, ezért a vetítógépház teljesen betonból készült (tudomásom szerint 10 évvel ezelőtt még megvolt az emelt beton alap), vasajtóval látták el, az ülőhelyeket az elmozdulás ellen a padlóhoz rögzítették. Csak ezután kapták meg az üzemeleti engedélyt.

A vetítések 1944-ben a felszabadulásig tartottak. Ekkor sajnos a mozi kb. 2 évi üzemelés után megszűnt, a vetítógép és tartozékai nyomtalanul eltűntek. (Többen tudni vélik, hogy ezeket a "felszabadítók" vitték magukkal.)

A felszabadulás után először a művelődési autó tartott itt mozielőadásokat, részben a későbbi művelődési ház nagytermében, jó idő esetén szabadtéren, ahol az épület hátsó, fehérre meszelt falára vetítették. A község villamosítása után TETRA táskagépet kapott a művelődési otthonban elhelyezett mozi, és hetente három előadást tartott (csütörtökön este, vasárnap délután és este). Később (kb. 1968-tól) elsősorban a téli időszakban a zákányszéki községi keskeny filmszínház járt ki rendszeresen elsősorban a tanyai iskolák-

ba, kihelyezett külterületi filmvetítéseket tartani, de többször tartottunk ilyen mozielőadást a Frank-féle Nőbizottságban is. Ezekben az években a mozinézők száma megközelítette az évi 10 ezret. A technikai feltételek sokkal rosszabbak voltak, mint a felszabadulás előttiek. Sötét volt a kép, a gép fotocellái csak gyenge minőségű hang visszaadására voltak képesek.

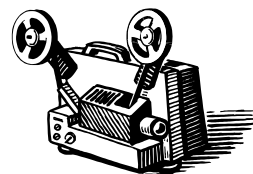
A tanyák villamosításával, a televízió elterjedésével a mozielőadások látogatottsága csökkent. Az utolsó külterületi filmvetítést 1985-ben tartottuk. A belterületen is áttértünk a heti egy vetítésre. Átmenetileg két évben Kazi Imre Fényes Vendéglőjében nyáron megpróbálkoztunk szombati napokon kertmozi üzemeltetésével is. A működtetés az első évben gazdaságos volt, a második évben azonban ráfizetéses lett, ezért le kellett állítani.

1991. január elsején áttértünk a 35 mm-es (ún. normál) filmek vetítésére és rövidesen a vetítőizzónkat is 1600W-os xenon izzóra cseréltük. Ezáltal a technikai feltételeink nagyon sokat javultak. Ma világos, éles képet tudunk vetíteni, és a hangvisszaadásunk is jó minőségű.

A televízió egyre szélesebb körű elterjedésével a mozi látogatottsága csökkent, ezért 1999. június, július, augusztus és szeptember hónapokban a vetítéseket szüneteltettük, majd októbertől újraindítottuk. A nézőszám azonban továbbra sem nőtt, a mozi ráfizetésessé vált, ezért a vetítéseket év végén le kellett állítani. Hozzájárult ehhez az is, hogy korábban az üzemeltetési költségekhez az állam kb. 50 % támogatással járult hozzá. A támogatás megszüntetésével a teljes költség az üzemeltetőt terhelte, amit a jegybevételek már nem tudtak fedezni.

Az utolsó rendszeres mozielőadást 1999. december 31-én (szilveszterkor) délután 4 órakor tartottuk, amelyen "A múmia" című amerikai akció-kalandfilmet vetítettük. A belépés ebből az alkalomból ingyenes volt. 2000-ben nem került sor filmvetítésre. 2001 óta évente általában három mozielőadást tartunk: egyet az óvodásoknak, egyet az általános iskola alsó, és egyet a felső tagozatos tanulóinak.

Szabó István
volt üzemvezető gépész
nyugdíjas tanár

BEMUTATKOZUNK...

2007. december 7-én megalakult a ZakaHom-e Egyesület. A névválasztás egy kis magyarázatra szorul. A "Zaka" előtag a település nevére utal ékezet nélkül, ahogyan az informatika világában alkalmazzuk. A "Hom-e" szóösszetétel több jelentéssel bír, egyrészt magában foglalja a "homok" szó első részét valamint a

"home" angol szót, mely otthon jelent. Az egyesületünk neve tehát azt kívánja kifejezni, hogy Zákányszék, ez a tipikus homoki tanyásfalu a mi otthonunk, a kötőjeles írásmód pedig külön utal a XXI. századra jellemző elektronikus világra. A múltunk felidézése, ápolása, valamint a nyitottság a jövő, az új kihívások felé egységesen fontos szá-

munkra. Terveink, céljaink szép lassan körvonalazódnak, melyekről folyamatos tájékoztatást nyújtunk.

Egyesületünknek 12 fő alapító tagja van, valamint egy fő tiszteletbeli tagunk Matuszka Antal polgármester személyében. A múltidézés hangulatát követve a tagok többsége gyermekkori fotókon mutatkozik be Önöknek!

Ilyenek voltunk...

Ábrahám Enikő
tanár

Börcsök Zoltán
vállalkozó

-bz- plusz

Csúcs Csabáné
mentálhigiénés asszisztens

Dr. Lázár Szvetozár
rendőr alezredes

Matuszka Antal
polgármester

Nagyné Csóti Mária
kirendeltségvezető

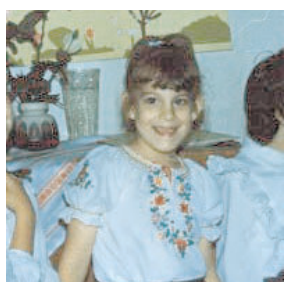
Papp Edit
pénzügyi előadó

Paraginé Tóth Edina
könyvtáros

Petákné Fazekas Aranka
óvodapedagógus

Tombácz Krisztina
főiskolai hallgató

Az egyesület további
alapító tagjai:

Dr. Mezey Róbert
regionális hivatalvezető-
helyettes

Kormos Tamás
újságíró

Rátkai Erzsébet
könyvtáros főtanácsos

AZ ÜNNEPEKRŐL

Ha az ünnep elérkezik életedben, akkor ünnepelj egészen. Öltözz fekete ruhát. Keféld meg hajad vizes kefével. Tisztálkodjál belülről és kívülről. Felejsd el mindent, ami a köznapok szertartása és feladata. Az ünnepet nemcsak a naptárban írják piros betűkkel. Nézd a régiéket, milyen áhítatosan, milyen feltétlenül, milyen körülményesen, mennyi vad örömmel ünnepeltek! Az ünnep a különbözőség. Az ünnep a mély és varázsos rendhagyás. Az ünnep legyen

ünnepies. Legyen benne tánc, virág, fiatal nők, válogatott étek, vérpezsdítő és feledkezést nyújtó italok. S mindenképp legyen benne valami a régi rendtartásból, a hetedik napból, a megszakításból, a teljes kikapcsolásból, legyen benne áhítat és föltétlenség. Az ünnep az élet rangja, felsőbb értelme. Készülj föl reá, testben és lélekben.

S nemcsak a naptárnak van piros betűs napja. Az élet elhoz másféle, láthatatlan ünnepeket is. Ilyenkor felejsd el mindent, figyelj az ünnepre.

Márai Sándor

MINDIG KARÁCSONY...

Az adventi koszorúkon már három gyertya ég - mindjárt karácsony.

Mindenfelé csöndes készülődés. Ünnepi díszbe öltöznek a házak kívül és belül: felkerülnek az ablakokra az ablakfóliák, különféle díszek, helyükre kerülnek a színes izzók, fénykábelek és a gyerekek szorgalmasan bontogatják már a kis édességeket rejtő adventi naptárt. A cserépben kel a búza, ami majd a jövő évi bő termés zálogaként az ünnepen a karácsonyfa alá kerül.

Gondolatban lassan megvan az ünnepi étrend is, és kialakul a rokoni látogatások forgatókönyve. Csodálatos várakozás ez.

Az ünnepi készülődések alatt, a közös adventi gyertyagyújtások meghitt hangulatában különös érzés kerít hatalmába bennünket: tisztán él bennünk a kép, szinte most volt még a tavalyi karácsony! Milyen hihetetlen, hogy ismét eltelt egy év! Talán az utóbbi években még gyorsabban telik az idő...

Rohanó világban élünk, és ha lépést akarunk tartani a korrallal, akkor a számítógép és a mobiltelefon nélkülözhetetlen. Megváltoztak az értékek, de éppen ez az ünnep bizonyítja, hogy milyen fontosak az emberi kapcsolatok, a nyugodt beszélgetések.

Ilyenkor kicsit lelassul a világ és elvárásosodunk.

Ez a varázslat a gyerekeket érinti meg leginkább, számukra a legfontosabb talán ez az ünnep, és igyekszünk is emlékeztetést tenni ezeket a pillanatokat. A legfinomabb ételeket szeretnénk, a legszebb karácsonyfát, a lehető legcsodálatosabb ajándékokat. Szeretnénk látni az örömtől csillogó szemeket és azt reméljük, egy kicsit most sikerül pótolni azt, amit az év során a sok munka miatt elmulasztottunk. Jó azon gondol-

kodni, mivel okozhatnánk örömet, izgalmas kifürkészni a kívánságokat! Hiszem azt, hogy ha jól ismerjük, akit megajándékozunk, találó ajándékkal, kis figyelmes-séggel nagy örömet szerezhetünk, és nem marad el a varázslat. Az odafigyelést semmi sem helyettesítheti, nagy ajándék helyett adjuk inkább az időnket, önmagunkat! A közös készülődések, az együtt sütések, a karácsony hangulata az, amire majd évek múltán is emlékezünk!

Ha teljesülne egy kívánságom, azt kívánám, bárcsak lenne több időnk, egymásra, magunkra! Bárcsak lenne mindig Karácsony!

Vajon tudjuk-e, hogyan látják a Gyerekek ezt az ünnepet? Álljon itt néhány karácsonyi gondolat!

"Karácsony előtt kirakjuk az égőket az ablakba és csinálunk adventi naptárt: karton fenyőfára varrunk csizmákat, azokba helyezzük el az édességet. Négyet, mert négyen vagyunk unokák.

Ez mindig ott van a mamánál, ott vannak a karácsonyi készülődések.

Karácsony reggel segíték anyáéknak becsomagolni az ajándékokat, utána feldíszítjük a fát.

Aztán elvisznek bennünket a nagymamámékhöz. Ott összegyűlik az egész család és ott ajándékozzuk meg egymást.

Nyolc óra környékén vacsorázunk és játszani szoktunk együtt, társasjátékokat.

Utána hazamegyünk és ott anyáék adják át nekünk az ajándékaikat.

Az ajándékot, amit kapok, mindig a szüleimre szoktam bízni.

Azért szeretem a karácsonyt, mert együtt

van a család, lehet ajándékozni. És igaz az a mondás, hogy jobb adni, mint kapni! Mert látom az arcukon, hogy örülnek az ajándéknak és ezért jobb, mintha ajándékot kapnék.

Az ajándékokra direkt félre is teszem a pénzemet, de ha nem marad, akkor készítek magam. Idénre azt tervezem, hogy... (Ezt azért nem áruljuk el! a szerk.) A karácsony a szeretet ünnepe. Családi ünnep.

Karácsonykor elmennek az emberek a templomba, szokott lenni éjjeli mise.

Jézus születésének ünnepe, de sokan azt hiszik, hogy a Mikulás hozza az ajándékot a fa alá."

Székely Eszter 6. osztályos tanuló

A gyerekek karácsonyi gondolatai hamarosan olvashatóak lesznek a www.zakanyszek.hu honlapon.

Nagyon köszönöm minden közreműködő segítségét!

Összeállította:

Ábrahám Enikő

Mi a legjobb a karácsonyban? Van-e olyan, amit nem szeretsz benne?

Azt szeretem legjobban a karácsonyban, hogy együtt van a család, és találkozok olyan rokonokkal, akikkel máskor nagyon ritkán találkozok.

Én nagyon szeretem a karácsonyt!

Tanács Imola 7. o.

Azért szeretem a karácsonyt, mert sok az ajándékosztás, tél van, legjobb esetben sok hó esik, és ilyenkor sokkal másabb a család hangulata.

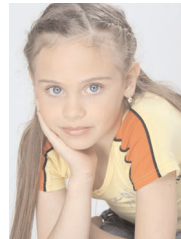
Számomra nincs ilyen dolog, amit nem szeretek. Talán az, hogy túl hamar elmúlik.

Kiss Hanna 7. o.

Azt szeretem a karácsonyban, hogy ilyenkor lehet adni másnak ajándékot. Meg kapunk is. Összességében szeretem a karácsonyi ünnepeket. Elmegyünk misére és ott olyan meghitt a hangulat, meg amikor az asztalnál imádkozunk.

Azt nem szeretem, hogy ilyenkor halat lehet enni és én nem szeretem a halat! Se sütvé, sehogy!

Csúcs Olívia 5. o.

A karácsonyfát azt nagyon szeretem. Szeretem, hogy együtt van a család, de az ajándékot is szeretem.

Nekem a karácsony a kedvenc ünnepem!

Dani Szabolcs 6. o.

GYERMEKKOROK KARÁCSONYA

A múlt év "véletlenül" sodort az utamba egy távoli barátot, bár tudom jól, véletlenek nincsenek. Soha nem találkoztunk, mégis nagyon sok mindent tudunk egymásról. Egyszer leírta nekem gyermekkorának legkedvesebb karácsonyi emlékét. Megérintett, amit és ahogyan írt. Szeretném most ezt az élményemet másokkal is megosztani. Más volt az a karácsony, mint a többi, levelét olvasva megéreztem a sorok között megbúvó érzéseket. A történet idején mindössze 12 éves volt, és több mint 30 év távlatából idézte fel nekem emlékeit...

Egy kis hegyi faluban élte meg a karácsonyok karácsonyát, ahol rokoni látogatáson vett részt a családjával. A fővárosban élő kislányt magával ragadta a zajos várostól elzárt, távoli hegyek között megbúvó kis falu festői szépsége, a gyönyörű hóesés, melyben szinte frissen járták az utat a templomig a délutáni szentmisére igyekezve. A kápolnában a lelkész úr egyszer csak a kezébe nyomta a vaskos Bibliát és megkérte a "vendég" kislányt, hogy olvassa fel az általa megjelölt fejezetet. Zavartan kezdett bele az olvasásba, de miután megszokta hangjának csengését, egyre magabiztosabb lett. Büszkén emelte fel fejét az utolsó sor felolvasása után, és örömmel nyugtázta, hogy legyőzte lámpalázát, szépen, hangosan és érthetően olvasott a hallgatóságnak. Örömkönyvek szöktek a családtagok szemébe, kihúzott felsőtestük az ő dicsőségére mozdult. Az akkor kapott, filléres könyvjelzőt a mai napig emlékként őrzi. Azon a szentestén varázslatos, meghitt, áldott és békés volt minden, azóta sem volt soha ennyire. Meghatódva álltak a fa előtt, a háttérben olajkályha moraja hallatszott. Édeskés illata, melege, amit a hideg falak ellensúlyoztak, még ma is felidéződnek. Pompásan állt a fa, méltóságteljesen, a lehető legciccsesebben díszítve és mégis gyönyörűen. A párás ablakon túl hallatszott a hópelyhek súlyos esése, a fehérbe burkolózó fák méltósága, a fehér hegyek ölelő

karolása. Éjfélkor elindultak újra a templomba, melynek nyomasztó, dermedt falai közt érezhetően derengett a szeretet és a béke melege.

Ennyi volt a barátnóm története, de időközben bennem is felidéződött egyik karácsonyi emlékem, mely szintén az éjféli miséhez kötődik. Rajongok a hóesésért, szeretem lágy puhaságát, halk neszezését, az utcai lámpák fényében csillogó milliányi apró kristály látványát. Minden évben reménykedem a fehér Karácsonyban! Sajnos évekig várokozunk, míg egyszerűsággal megtörténik a csoda. Egyszer régen, gyermekkoromban nekem is megadatott a váratlanul beköszöntő fehér Karácsony csodája. Nagymamámmal szokás szerint elsétáltunk az éjféli misére. Ekkor még semmi jele nem volt a készülődő hóesésnek, azonban éjszaka, amikor meghitt hangulatban kiléptünk a templom ajtaján, gyönyörű látvány fogadott bennünket. Hőfehérbe öltözött a táj és szapora pelyhekben hullott a hó. Semmihez sem volt hasonlítható az az érzés, amit a betlehemezők játéka, az éjszakában zsúfolásig telt templom varázsa, a kis Jézus születésének boldog tudata és az éjféli mise meghitt hangulata kelte bennem. Ezt az érzést - ha egyáltalán lehetett még fokozni - a fehér Karácsony látványa tette még bensőségebbé és misztikusabbá. Az érintetlen, puha hóban minden egyes lépésünk roppanása azt jelezte, hogy vannak még csodák.

Bár volt már életemben néhány fehér Karácsony, ennek a gyermekkori szentestének az emléke mindennek felett áll, és az idő múlásával sem tudott megkopni...

-rikimi-

KARÁCSONYI KÉSZÜLŐDÉS

Ahány ház, annyi recept, és persze mindenki a magáéra esküszik, noha alig különböznek egymástól. Nem is a recept az igazán fontos, hanem maga a szertartás. Ahogyan a megfelelő hozzávalók, az illatos fűszerek keverékéből egyszerűsággal összeáll a mézeskalács tészta. Ezután következik a pihentetés, a tésztaújítás, majd a különböző figurák formázása. Ahol apró gyerek van a családban, külön öröm és boldogság forrása, ha ők is részesei lehetnek a mézeskalács sütésének. Figyeljük csak meg, milyen ügyesek azok a kicsi kezek, és mennyi fantáziája van a "kisembereknek"!

És amikor elkészültünk, vagyis aranybarnára sülték a mézeskalács-figurákat, cukormázzal megdíszítettük őket és felkerülték a karácsonyfára, a jutalmunk nem marad el. A jutalom nem kézzel fogható, hanem jóleső elégedettség és csodás illat formájában ajándékoz meg bennünket. A fenyőfa és a fára aggatott mézespusedli illata szinte pillanatok alatt betölti a lakást semmihez sem hasonlítható, fűszeres illatával, és sokunkban a gyermekkort idézi.

Egyszervolt sötét erdőben nemcsak karácsonykor, hanem egész évben mézeskalácsból vannak a házak - aki nem hiszi, járjon utána. A következő mézeskalács receptje azonban egyáltalán nem mese, hanem jól kipróbált és bevált valóság...

Boszorkányos mézeskalács

Elkészítés:

60 dkg finomlisztet és 20 dkg porcukrot alaposan szitálj át, majd keverj össze 1 kávéskanál szóda-bikarbónával és 1-1 kávéskanál őrölt fahéjjal és szegfűszeggel (használhatunk mézeskalács fűszerkeveréket is). 2 tojást 2 evőkanál puha margarinnal és 20 dkg mézzel jól keverj ki és add hozzá a lisztes keveréket. A tésztát jól dolgozd ki, csomagold alufóliába és legalább egy napig érleld hűvös helyen.

Formázás:

A tésztát kis részletekben nyújtsd ki, kb. 2 mm vastagra. Kiszúróformával különböző figurákat szaggass ki belőle, majd tedd vajjal kikent sütőlemezre egymástól biztonságos távolságra. Előmelegített sütőben 200 fokon pár perc alatt süsd mogyoróbarnára. Még melegen vastagabb túvel készíts lyukat a tészta a felfüggesztéshez.

Díszítő cukormáz:

Egy tojásfehérjét verj habbá, közben fokozatosan adj hozzá 12 dkg nagyon finom, átszitált porcukrot. Összekavarva igen sűrű anyagot kapsz. A máz akkor jó, amikor "szálat húz". A mázat töltsd kicsi nejlonzacskóba, sarkába vágj apró lyukat. Ezzel kész az íróka, máris díszíthetsz vele. A vonalakat bátran és lendületesen rajzold, egyenesen nyomva a zacskót. A "megírt" süteményt legalább két órát hagyd száradni. Száradás után vékony aranyzállal vagy cernával függesztheted fel a karácsonyfára a díszeket.

-ak-

ZAKAHOM-E EGYESÜLET

Amikor az Élethépek című rovat elindult a www.zakanysek.hu oldalon és a képújrásban, nem gondoltam, hogy ezzel nem csupán egy rovatot, hanem egy "új-régi" stílust is alkotunk. Az indulás óta eltelt pár hónapban sok minden és sok mindenki változásokon ment át. Voltak viták, egyet nem értések, hogy van-e értelme a jelenünkkel és a múltunkkal ennyit foglalkozni. Tudtuk, hogy rengeteg munkát veszünk a nyakunka, és meg kell "küzdenuk" azokkal a véleményekkel is, akik azt mondták, nem fizeti ezt meg senki nektek... Tényleg voltak "kétes" pillanatok a kezdetekben és elveszni látszottunk a munka tengerében. Izgultunk, mint egy óvodás az első múltidéző vetítés előtt, hogy tényleg érdeklí-e az embereket, mi is volt 30-40 éve... Ahogy közeledett a kezdés időpontja, egyre többen érdeklődtek az este iránt... Fél öt felé el kezdtek gyülekezni az emberek a polgármesteri hivatal termében, csak jöttek, csak jöttek. A csapat egyik fele azon izgult, hogy hova ültesse az érdeklődőket, a másik fele nagy tempóban készítette a zsíros kenyereket. Nem számított, hogy kinek mi lett volna a feladata, mindenki tette a dolgát. Zsúfolásig megtelt a terem és rövidesen elkezdődött az előadás. Felmerült bennem a gondolat, hogy lesz-e csalódás a régi, néhol élvezhetetlen minőségű filmrészleteknél. Végigfutott az is, hogy mennyire jó ötlet volt néha keményebben kiállni az elvek mellett, hogy egy kicsit más irányvonalat kell vennie a helyi médiának, és tényleg nem csupán a pénz számít... Lehet, hogy csalódottan távoznak az emberek, és akkor csak a nagy hűhó semmiért... Elkezdődött a vetítés, régi fekete-fehér, sokszor rossz minőségű felvételek. Az első közeli képeknél, ahol felismerhetőek voltak az arcok, hangos moraj és sugdolózások. Ahogy telt-múlt az idő, egyre több csillogó

szempár látszott, ismerősöket és saját magukat keresve a vásznon. Családias hangulat, sok-sok emlék. Amikor vége lett a műsornak és felgyúltak a fények, sok könnyes szempár látszott még mindig, pedig már nem a film, hanem régi képek futottak a háttérben. Következett egy kötetlen beszélgetés, ahol még mindig volt, aki a könnyeivel küzdött, és elmondta, hogy nem is gondolta volna, hogy még így láthatja szeretteit, ismerőseit, akik már nincsenek közöttünk. Mindenki boldogan teázott és ette kicsi zsíros kenyereit. A választ megkaptuk és egyben a fizetséget is a munkánkért... Ezzel együtt egy jogosítványt is, hogy jó úton haladunk még akkor is, ha néha meg kell küzdeni azokért a dolgokért, ami számunkra természetes.

Most itt nekem az egyesületünket kellett volna bemutatni. Az, hogy miért is alakult, annak az egyik része a sorokból kiolvasható. Azt azonban nem lehet kiolvasni belőle, hogy nem csak azoknak volt ez az este érzelmi töltet, akik ismerősöket fedeztek fel a filmekben és történeteket meséltek utána egymásnak, hanem nekünk, szervezőknek is fontos energiaforrás volt látni Önöket, és együtt átélni a múlt felidézését.

Az egyesületünk bemutatása, a további tervek és célok a Kis Újság februári számában lesz olvasható. A közeljövő programjairól pedig itt, ezen az oldalon a programajánlóban tájékozódhatnak. Engedjék meg, hogy végezetül egyik ismerősöm iwiw adatlapjáról idézzek: "Túl rövid ideig vagyunk a Földön ahhoz, hogy megharagudjunk bárkire is." E gondolat szellemében kívánok minden Kedves Olvasónak békés, boldog karácsonyt!

Börcsök Zoltán

ZAKAHOM-E PROGRAMAJÁNLO

2008. január-február

2008. január 08. 17.00 óra	Múltidézés, a 60-as 70-es évek filmjei /ismétlés/	<u>helyszín:</u> Polgármesteri Hivatal
2008. január 17. 17.00 óra	Informmatikáról egyszerűen /kötetlen beszélgetés/	<u>helyszín:</u> Művelődési Ház
2008. január 24. 17.00 óra	Múltidézés, a 80-as évek filmjei	<u>helyszín:</u> Polgármesteri Hivatal
2008. február 05. 17.00 óra	Múltidézés, a 80-as évek filmjei /ismétlés/	<u>helyszín:</u> Polgármesteri Hivatal
2008. február 21. 17.00 óra	Múltidézés, régi képek vetítése	<u>helyszín:</u> Polgármesteri Hivatal

Múltidéző vetítés, 2007. november 29.

ZakaHom-e Egyesület, alakuló ülés
2007. december 7.

